

Nógrádverőce, 1912. augusztus 2. – Budapest, 1978. november 18.

Polgári családból származott, apja fakereskedő volt. Tízéves, amikor a család Budapestre költözött. A Mátyás Gimnáziumban érettségizett. Korán jelentkezett érdeklődésének megfelelően jogi tanulmányokba kezdett. Az első évre – mivel származása miatt itthon nem vették fel az egyetemre – Bécsben iratkozott be, majd Miskolcon, illetve Szegeden folytatta tanulmányait, 1934-ben a Magyar Királyi Ferenc József Tudományegyetemen szerzett diplomát. Ezt követően fél évig a londoni gazdasági és politikai főiskolán tanult. Megismerkedett a marxizmus elméletével, és az ottani kommunista mozgalommal. Hazatérte után egy ügyvédi irodában helyezkedett el. 1937-ben Ságvári Endre révén bekapcsolódott a hazai munkásmozgalomba. Kezdetben a Magyarországi Szociáldemokrata Párt V. kerületi ifjúsági csoportjában tevékenykedett. A munkásfiatalokból álló csoport beválasztotta az MSZDP Országos Ifjúsági Bizottságába, ahol az oktatási és a propagandaügyek felelőse lett. 1938 őszén belépett az illegális kommunista pártba. Az ifjúság körében szerzett tapasztalatai, jó írás- és előadókészsége alapján 1939-ben kinevezték a Népszava Az ifjúság szava című rovatának a szerkesztőjévé. Az újság népfrontos összefogást hirdető, 1941. karácsonyi számába Ságvári Endrével közösen írt cikket az ifjúság feladatairól. 1942. májusban a baloldallal szemben végrehajtott széles körű megtorló akciók elől feleségével együtt illegalitásba vonult. A párt ifjúsági és értelmiségi politikájának az irányítása volt a feladata. 1942 őszén a KMP Budapesti Területi Bizottságának titkára, majd 1943 júliusától a Békepárt Központi Bizottságának tagja. 1944-ben aktívan részt vett a Magyar Front munkájában.

1945. januárban a Magyar Kommunista Párt agitációs és propagandaosztályának munkatársa; 1945. decemberben megbízták az osztály vezetésével, tisztét 1950 áprilisáig töltötte be. 1946. október 2-án beválasztották a központi vezetőségbe, 1951. március 1-jéig vett részt a testület munkájában. 1945. április 2-án a budapesti nagygyűlésen beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési és az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon az MKP országos listáján, 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront Csongrád megyei listájáról ismét mandátumhoz jutott. Az 1953–1958-as ciklus kivételével haláláig képviselő maradt; 1958. november 16-ától a Hazafias Népfront budapesti listájáról került be a törvényhozásba, 1967. március 19-étől Budapest 31. számú, 1975. június 15-én Budapest 28. számú egyéni választókerületben nyert mandátumot. 1950–1951-ben a Vallás- és Közoktatásügyi, 1951 és 1953 között az Oktatásügyi Minisztérium csoportfőnöke, majd a Felsőoktatási Tanács titkára és a marxizmus– leninizmus oktatási főosztály vezetője. 1955. január 10-től 1956. január 20-ig oktatásügyi miniszterhelyettes. 1956 februárjától ismét a párt központi apparátusának a munkatársa, a központi vezetőség tudományos osztályának a helyettes vezetője. 1956. október 6-án ő volt az egyik szónok, aki az MDP részéről búcsúbeszédet mondott a törvénytelenül kivégzett Rajk László és társai újratemetésén. 1957. júliustól 1959. december 5-ig az MSZMP KB tudományos és kulturális, 1962. február /más forrás szerint 1959. december 5./ és 1967. április 12. között az agitációs és

propagandaosztályának a vezetője. 1957. június 29-én bevásztották az MSZMP Központi Bizottságába, haláláig részt vett a testület munkájában. 1967. április 18-án kinevezték a művelődésügyi miniszter első helyettesévé. 1973. augusztus 3-tól egyidejűleg oktatási államtitkár. 1974. június 21-től 1976. július 22-ig kulturális miniszter, akkor – saját kérésére – nyugállományba helyezték. 1974-től az Országos Közművelődési Tanács alelnöke, 1976-tól, társadalmi munkában, elnöke. 1962-től haláláig az MSZMP KB Agitációs és Propaganda Bizottság tagja volt.